

om den groveste narkotikakriminalitet kan idømmes fængsel i indtil 10 år.

Den nugældende bestemmelse i straffelovens § 191, hvorefter strafferammen for grov narkotikakriminalitet er fængsel i indtil 6 år, blev indført ved lov nr. 276 af 18. juni 1969 om ændring af borgerlig straffelov, jfr. Folketingstidende 1968-69, sp. 2605, 3150, 7865, 8079, tillæg A, sp. 2845 og tillæg B, sp. 2641.

I 1972 er de tilsvarende bestemmelser i Finland, Norge og Sverige blevet ændret, således at maksimumstraffen i alle tre lande nu er fængsel i 10 år. Også i de fleste andre vesteuropæiske lande er maksimumstraffen 10 års fængsel eller mere.

I forbindelse med justitsministeriets redegørelse af marts 1972 til folketingets narkotikaudvalg anmodede ministeriet i april 1972 rigsadvokaten om en udtalelse om, hvorvidt strafferammen i straffelovens § 191 burde forhøjes.

Rigsadvokaten svarede bl. a.:

„Grove overtrædelser af narkotikalovgivningen viser fortsat stigning, ikke mindst som følge af tilgangen af morfinbase. Da det er nærliggende at antage, at der i fremtiden vil forekomme tilfælde, der i grovhed overstiger dem, hvor der har været brug for det gældende maksimum, finder jeg det ønskeligt, at strafferammen forhøjes. En forhøjelse af strafferammen kan ikke ventes at ville medføre en almindelig forhøjelse af udmålingsniveauet, ligesålidt som indførelsen af straffelovens § 191 har haft denne konsekvens.“

Rigsadvokaten oplyste samtidig, at der i tiden fra bestemmelsens ikrafttræden den 1. juli 1969 til den 31. december 1971 i 13 tilfælde var anvendt straf på fængsel i 4 år eller derover for overtrædelse af § 191. I ét tilfælde var strafferammens maksimum på 6 år blevet anvendt.

Siden rigsadvokatens udtalelse er strafferammens maksimum blevet anvendt i 5 tilfælde.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at straffelovens § 191 bør ændres, således at der gives domstolene mulighed for at idømme op til 10 års fængsel for de allergroveste, normalt internationalt prægede forhold.

Sådanne forhold vil normalt kun foreligge ved overdragelse m.v. af de særlig farlige eller skadelige stoffer som f. eks. heroin og morfinbase og normalt kun, hvis der er tale om et betydeligt kvantum. Den

høje straf bør dog også kunne anvendes, hvis handlingen i øvrigt har haft en særlig farlig karakter, hvilket f. eks. kan være tilfældet ved salg af mindre kvantum farlige stoffer med henblik på oparbejdelse af et marked.

Som det fremgår af det anførte, tilsigtes der ikke nogen almindelig forhøjelse af strafniveauet for narkotikakriminalitet.

Spørgsmålet om forhøjelse af strafferammen for grov narkotikakriminalitet har været forelagt kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien til udtalelse. Udtalelsen er efter henstilling fra udvalget optaget som bilag til lovforslaget (bilag 5). Justitsministeriet kan tiltræde det i udtalelsen anførte.

Forslaget har i øvrigt været forelagt indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen til udtalelse.

Til § 2.

Ændringen af § 11, stk. 1, er af redaktionel karakter og en følge af de under § 1, nr. 8, foreslåede ændringer af straffeloven.

Til § 3.

Til nr. 1 og 3-7.

Ændringerne er af redaktionel karakter og en følge af de under § 1, nr. 8, foreslåede ændringer af straffeloven.

Til nr. 2.

Forslaget om ændring af retsplejelovens § 687, stk. 1, litra a, 2. pkt., har sammenhæng med den under § 1, nr. 19, foreslåede ændring af straffelovens § 191. Forslaget indebærer, at tiltale i sager, der er omfattet af den som straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt., foreslåede bestemmelse, ikke skal rejses for nævningeting, uanset at strafferammen i sådanne sager er fængsel i indtil 10 år. Sager efter straffelovens § 191 har ikke hidtil været undergivet nævningebehandling og vil på grund af deres ofte meget specielle karakter være mindre egnede hertil. Det bemærkes herved, at sager om dokumentfalsk, dokumentsvig og grove tilfælde af underslæb, bedrageri, mandatsvig og skyldnersvig efter retsplejelovens § 687, stk. 1, litra a, 2. pkt., ikke behandles ved nævningeting, uanset at strafferammen i disse sager omfatter fængsel indtil 8 år, således at de efter hovedreglen i retsplejelovens § 687, stk. 1, skulle behandles som nævningesager.